

Rom 8, 16

16: Ånden selv vitner med vår ånd at vi er Guds barn.

Ånden selv. Selve Guds Ånd vitner med vår ånd at vi er Guds barn. Dette er bare en kort forklaring på barnekårets Ånd, som forrige vers talte om. Paulus vil her ha sagt at hemmeligheten med barnekårets Ånd og dens abba-rop, er at dette er Guds Ånd selv som vitner med vår ånd at vi er Guds barn. Den Hellige Ånd i Guds barns hjerter forener sitt vitnesbyrd med deres ånds vitnesbyrd, for å overbevise dem om barneforholdet hos Gud. Denne salige vissheten har de altså ikke bare som Åndens frukter i livet deres, men "Ånden selv" gir dem også et spesielt vitnesbyrd i hjertene deres. Dette er det verset vårt nå taler om.

Vi legger merke til at her tales det om et dobbelt vitnesbyrd. Først vår ånds, og dernest Guds Ånd som "vitner med" vår ånd. Vi har vår ånds vitnesbyrd når vi finner og erfarer akkurat det samme hos oss selv som det Skriften taler om som kjennetegn på Åndens karakteristiske verk hos Guds barn. "Når vår erfaring stemmer overens med Guds ord", som Luther sier. Du vet f. eks. at vår egen natur alltid er åndelig død, er forfengelig og verdslig innstilt. Du ser hvordan hele verden lever i stor selvsikkerhet; kjenner ikke sin synd, frykter ikke for Guds dom. Og om de erkjenner at Gud er til, og kanskje vil frykte og tjene ham, så er Kristus, forsoningen, og veien gjennom den en dårskap for deres fornuft. I tillegg har de bare seg selv og sitt eget beste som mål i sin gudsdyrkelse. De vet ikke om noen ren og uegennyttig kjærlighet til medmenneskene.

Men så, på tross av all din skrøpeligheit, oppdager du at i hjertet og tankene dine har det dannet seg en helt ny holdning til alle disse forholdene. En holdning som stemmer overens med det Guds ord lærer. Isteden for den tidligere "dødsstillheten" hos deg, har du nå fått en ånd som ikke lenger er fornøyd med denne verdens goder. Og heller ikke fornøyd med deg selv. Nei, nå er du hele tiden avhengig av Guds vennskap og Kristi forsoning. Nå blir du alltid tuktet for synd, for ulydighet og utroskap. Men du har fått et anker i Kristus og hans evangelium, som du flyr til. Og der har du nå ditt egentlige livs kilde, din visdom, din rettferdighet og din helliggjørelse, osv. Ja, nå er Kristi forsoning ditt livs behov, din mat. Slik at hvis du noen gang mangler den næringen, blir du svak og avmektig. Din bekjennelse, din bønn, ditt liv blir alt sammen svakere. Men når du så igjen får styrke deg med evangeliets ord, blir du glad, villig og sterk i ditt innvortes menneske.

Alt dette vitner om en ånd som lever på Kristus. Som har sin mat i Kristus. I tillegg får du gjennom denne samme troens næring ny lyst til samfunn med Gud. Du får nyopplivet lyst og kraft til å bekjenne din Frelser både med ord og gjerning. Og for hans skyld vende ryggen til synden og være opptatt med det som er godt. Mens du tidligere bare tenkte på ditt eget beste, har du nå et hjerte som er åpent overfor alle mennesker. Du blir opptatt med hvordan de har det på alle måter, og du fryder deg når de kommer til Sannheten og Livet. Alt dette er så karakteristiske kjennetegn på Den

Hellige Ånds verk, og er klar kontrast til vår egen natur. Av slike kjennetegn vil du alltid, når ikke anfektelse og mørke omgir deg, kunne vite at her har det skjedd en fødsel fra Gud, og at du altså er et Guds barn. Slik virker vår ånds vitnesbyrd. Men selv til en slik erkjennelse er vi selvsagt avhengig av at Den Hellige Ånd hjelper og opplyser vår ånd. For uten Åndens hjelp ville vi av oss selv ikke være i stand til å registrere disse karakteristiske kjennetegnene på den nye fødselen.

Men hvis vi sa at denne Åndens bistand var alt det Paulus her mener med Åndens eget vitnesbyrd, så ville vi gå glipp av den fulle meningen i denne teksten. Her sies nemlig ikke bare at Guds Ånd hjelper og bistår vår ånd med dens vitnesbyrd, men at den er selv et særskilt vitne. Apostelen sier at Ånden selv vitner med vår ånd. Et slikt uttrykk må bety at Guds Ånd gir et konkret og registrerbart vitnesbyrd. Og derfor er dette et vitnesbyrd som ingen kjenner, uten den som får det (Åp 2: 17). Men samtidig er det så utvetydig og sterkt når det gis, at det gir en klar stadfestelse på at det er av Gud. På et øyeblikk kan det forvandle den mest nedslåtte og bundne sjel, og gi ham en overnaturlig glede og trøst. Det gir ham lyst og kraft, så nå lider og gjør han med glede det han før trodde var umulig. Dette skildres mange steder i Skriften, som f. eks. når Kristus sier: "Jeg skal åpenbare meg for ham", og "jeg vil gå inn til ham og holde måltid med ham". Og Paulus sier: "Guds kjærlighet er blitt utøst i våre hjerter ved Den Hellige Ånd, som ble gitt oss". Dette Åndens eget vitnesbyrd er en spesiell overbevisning i hjertet mitt, om at alt det som er forkynt i evangeliet er sant, og at alt dette er mitt.

Og at dette er selve Guds Ånds vitnesbyrd, det stadfestes av følgende: Selv ved bruk av alle nådens midler kan ikke sjelen uten videre få trøst, visshet og lys over nåden. Selv om han har hørt de mest klare og trøsterike ord fra Guds munn. Men så, på et øyeblikk, får han nåde til å se og tro. Og han fryder seg. Stadfestelser på Guds Ånds vitnesbyrd har vi jo også gjennom de mange nådevirkningene vi har talt om ovenfor; en hellig lyst og kraft som sjelen aldri tidligere kunne kjempe seg til. Og alt dette samstemmer fullkomment med det vitnesbyrd som vår ånd, opplyst av nåden, henter fra Guds verk i sjelen. Derfor sier også apostelen: "Ånden selv vitner med vår ånd" at vi er Guds barn. Det har den aller største betydning at vi legger merke til dette siste tegnet, og alltid holder det klart for oss. For ellers kan vi lett forvirres og tror det er et Åndens vitnesbyrd, det som bare er et verk av et sterkt følelsesliv eller innbilningskraft. Hos enkelte mennesker er naturen så livlig, følelsene og innbilningskraften så sterk, at det som bare er et utslag av disse tingene, lett kunne oppfattes som et Guds Ånds vitnesbyrd.

Men hos slike følger aldri de vesentligste Åndens frukter. Disse menneskene lever fortsatt i det samme selvopptatte, kjødelige og stolte sinnet som det ikke er skjedd noen som helst forandring med. Og som så langt fra er knust. Av og til blir de grepet av høye, himmelske opplevelser. Men så på nytt har de samme gleden i synden og det som er av verden. De får aldri denne hellige kraften som gjør dem til Kristi etterfølgere. Dette vitner jo klart nok om at den fryden de innimellom opplever, ikke var noe Åndens vitnesbyrd.

Da ser vi at det viktigste vitnesbyrdet, og det som varer når alle lys og følelser i vårt indre forsvinner, er det vi mottar når Ordet åpenbares for oss med det konkrete budskapet om hvem som er Guds barn. Dette Åndens umiddelbare vitnesbyrd kan av og til bli gitt oss når vi for første gang forenes med Frelseren. Men så kan det forsvinne i lange perioder. Så kan det på nytt bli gitt oss først etter at vi gjennom lang tid har kjempet i tro, og bare holdt fast i Ordet. Men frelsen er alltid knyttet til troen på Jesus, ikke til disse herlige opplevelsene. Det er bare til dem som tror, Ånden gir sitt vitnesbyrd. Paulus sier: "i ham ble også dere, da dere kom til tro, beseglet med Den Hellige Ånd" (Ef 1: 13). Og i Heb 11 gjentar han gang på gang at de gamle "ved tro fikk det vitnesbyrd at de var til behag for Gud".

Den dyrebare sannheten om at Ånden selv vitner med vår ånd om vårt barnekår, må derfor aldri forføre noen bort fra Skriften, fra de gamle, faste grunnvollene for vår tro: Ordet og sakramentene. Det som fremheves som at det er Ånden og Åndens vitnesbyrd, men mangler Guds ord og sakrament, er alltid en mistenkelig ånd, og et tvetydig vitnesbyrd. Gjennom slikt kan djevelen forføre mange alvorlige kristne. Vårt indre lys må alltid stemme over ens med Skriftens enkle ord, og prøves på disse. Den Hellige Ånd vil bare gi oss lys over Ordet, gi nåde og kraft til å ta imot Ordets budskap. Og vi kan ikke motta frelsen på noen annen måte.

Når det så gjelder dem som mener at vi her i livet aldri kan bli helt sikre på vårt barnekår hos Gud, så skjønner vi jo av dette verset at de må leve i et stort mørke. Fordi de selv ikke eier denne salige vissheten, dette Åndens vitnesbyrd, så tror de ingen andre heller kan eie det. Husk da alltid på at her sier apostelen uttrykkelig at "Ånden selv vitner med vår Ånd at vi er Guds barn". Og her taler han jo ikke bare om seg selv, men om alle som tror. Det ser vi av verset foran, der han sier: "Dere fikk barnekårets Ånd". Og hvor ofte gjentar ikke Johannes på sitt eget og alle Guds barns vegne: "På dette vet vi at vi er av sannheten", "Vi vet at vi er av Gud" osv. Måtte da også alle som tror holde klart for seg hvor viktig og hvor dyrebare denne vissheten er! Det er da uendelig stort og herlig at vi allerede her på jorden skal ha visshet om vårt barnekår i himmelen, vite allerede her at jeg er "Guds barn"!

Nå kan vi nok aldri her i livet fullt ut fatte hvor stort og herlig dette er. Men salige er de menneskene som eier et slikt vitnesbyrd, som til og med er en visshet som Gud selv har gitt dem. Men selv om vi ikke får det umiddelbare vitnesbyrdet av Guds Ånd, så har vi likevel Guds eget vitnesbyrd. Først og fremst i Ordet som forteller oss hva Gud har gjort for at vi skal få være hans barn. Det var dette han skapte oss til, gjeløste oss til, og i tillegg har født oss på ny - til å være hans barn. Dernest har vi det store, synlige tegnet på virkeligheten i alt dette; at de som er født av Ånden virkelig står fram som nye skapninger. At Ånden fullstendig forandrer både vårt indre og ytre liv, så vi blir nye mennesker. Ikke bare periodevis, men med et helt nytt liv. Alt dette er jo veldige vitnesbyrd om at vi virkelig er Guds barn, så vi burde juble av fryd.

Rom 8, 17

17: Og hvis vi er barn, da er vi også arvinger - Guds arvinger og Kristi medarvinger, så sant vi lider med ham, for at vi også skal bli herliggjort sammen med ham.

Der er bare étt problem med dette verset: innholdet er alt for herlig til at det kan rommes i våre trange og vantro hjerter. Uansett hvor mye vi ser, hører og fatter av dette slik vi leser det, så blir likevel selve det herlige budskapet stående igjen utenfor hjertet. Vi nøyer oss ofte med bare å se ordene med øynene våre, og gjenta dem med munnen. Vi kan liksom ikke selv riktig fatte dette, tro det, og tilegne oss et så herlig budskap som vi ser forkynnes her. Selv de som tror dette sterkest, tvinges til å erkjenne at slik er det med dem også.

For tenk nå bare nærmere etter hva det er som sies her! Dette at hvis vi er Guds barn, så er vi det i en så sann og virkelig mening, at vi dermed er den store og allmektige Guds arvinger, og den enbårne Sønnens medarvinger i hans evige herlighetsrike! Bare å være, og bli kalt, for en Guds tjener burde jo være den største ære og herlighet for en fattig og uverdigg synde. En "Guds tjener" er jo en vi har all grunn til å sette høyt. Men her sier Herrens Ånd at vi som tror på Kristus, skal ikke bare være Guds tjenere, men Guds rette barn, "sønner" og "døtre", "Guds arvinger og Kristi medarvinger". Det samme ser vi også mange andre steder i Skriften. Å være sønn eller datter til en stor og kjent konge eller keiser, blir jo sett på som veldig stort på denne jord. Men hva betyr det, mot å være selve Den Guddommelige Majestetets barn og arving? Et slikt barnekår og arv må jo bety en så enorm rikdom, ære og herlighet, at ingen menneskes tanke kan fatte det, og ingen engler kan skildre det.

Men her vil vi oppleve det vi allerede har sagt, at selv om vi anser det både for sant og guddommelig, så kan vi ikke få det inn i hjertet. Vi behandler det som om det skulle være en herlig drøm eller sang. Til slutt vet vi ikke riktig om noe av dette er sant og virkelig. Og det går jo slett ikke på det at vi mener Kristus og apostlene lyver. Vi må bare erkjenne at budskapet er altfor stort til å få plass i våre hjerter. Men det er jo slett ikke hverken drøm eller dikt. Det er jo guddommelig sannhet, fordi Kristus har selv sagt det, f. eks. da han talte til Maria om brødrene sine. Da uttrykte han det slik: "min Far og deres Far, min Gud og deres Gud". Hva skal vi da foreta oss, så Gud kan få åpne våre sinn og våre hjerter så vidt opp at den store herligheten får plass der inne? Må Herren, vår Gud, hjelpe oss!

Hvis vi er barn, da er vi også arvinger. I verset foran dette har Paulus talt om det dobbelte og samstemmige vitnesbyrdet, når Guds Ånd vitner med vår ånd at vi er Guds barn. Der talte han altså om at vi allerede her på jord ikke bare kan være, men også kan vite at vi er Guds barn. På denne vissheten om barnekåret bygger han nå vår visshet om at vi er Guds arvinger. Og det gjør han med bakgrunn i de generelle naturlovene, som sier at barna i en familie er arvinger til det foreldrene eier. Men i Guds rike gjelder ikke bare en naturlov, slik den gjelder i alle familier, om at arveretten følger barnekåret. Gud har selv konkret uttalt at hans barn skal være hans arvinger. I Bibelens første kapittel leser vi om da Gud skapte menneskene i sitt billede. Der sa han: "Fyll jorden, legg den under dere og råd over alt som rører seg på den". Men når Kristus taler om den siste dommen, sier han med henblikk på boligen i himmelen: "Kom, dere som er velsignet av min Far! Arv det riket som er gjort ferdig for dere fra verdens grunnvoll ble lagt". Og andre steder i Skriften står det like tydelig for alles øyne, når han taler om den evige frelse som en arv.

På den måten har Herrens Ånd villet minne om det som jo er hele evangeliets hovedlære, at vi skal motta den evige arven som en fri nåde og gave. Det skal ikke oppnåes gjennom noen slags egen fortjeneste, men mottas på samme grunnlag som et barn mottar sin jordiske arv. Bare på grunn av at det er hans barn, arver det farens formue. Selv om det er et svakt og sykt barn, eller en krøpling. Arveloven spør aldri etter barnets fortrinn eller egenskaper. Bare om det er barnet til ham som eide den eiendommen som nå skal skiftes. Slik avhenger arveretten bare av barneforholdet, - ikke av noe vi fortjener. Derfor sier apostelen Peter at Gud "har gjenfødt oss til en arv som er uforgjengelig, uten flekker og uvisnelig" (1Pet 1: 3, 4). Og Paulus sier at vi er "arvinger ifølge løftet" (Gal 3: 29), "løftets arvinger" (Heb 6: 17), dvs. arvinger til alt det som var lovet gjennom Abrahams ætt (sv: Abrahams sæd): Kristus (Gal 3: 16). Videre at vi skulle "arve frelse" (Heb 1: 14), skulle "bli arvinger ifølge håpet om evige liv" (Tit 3: 7), bli "arving til den rettferdighet som er av troen" (Heb 11: 7), "arvinger til det rike Gud lovte til dem som elsker ham" (Jak 2: 5). Alle disse ordene har akkurat samme budskap: At

frelsen og himlenes rike er en arv - ikke noe som kan kjøpes eller fortjenes, men utelukkende arves!

Guds arvinger. Hva den arven innebærer, som Gud selv skal overgi til sine barn, er det umulig å fatte for noe menneskes forstand. Vi kan nok forstå at det må være noe umåtelig stort, det som kalles Guds arv, eller å være Guds arvinger. Og av Guds klare løfter skjønner vi jo at det rett og slett betyr at han lar oss få del i ham selv, i hans egen herlighet og alt han har i himmelen, - i den grad en jordisk skapning i sin gjenfødte tilstand kan ta imot dette. Men omfanget, høyden og dybden i en slik herlighet vil vi ikke kunne fatte her i livet. For dette er "det øyet ikke har sett, og det øret ikke har hørt, det som heller ikke kom opp i menneskets hjerte". Ikke en gang den disippelen som Jesus elsket, som synes å ha fått åpenbart Guds vesen og vilje mer enn noen av de andre apostlene, - ikke en gang han var i stand til å skildre fullt ut hva Guds barn "skal bli". Men så mye kunne han si, at "vi skal bli lik ham" og "skal se ham som Han er".

Men la oss stanse opp litt ved dette skriftstedet (1Joh 3: 2). For i dette korte språket apostelen benytter her, finner vi likevel det vi trenger til å danne oss et bilde av hva Guds arvinger kan se fram til. Apostelens utgangspunkt er at han og andre som tror, er Guds barn. Det taler han om med overbevisning. Men så går han videre, fra deres forhold som barn, til deres forhold som arvinger. Akkurat på samme måte som Paulus gjør i det verset vi nå taler over. Men når det gjelder det som arvingene så skal få, og bli, så kunne Johannes bare tale om det som noe fjernt som ennå ikke var åpenbart. Likevel sier han at så mye var sikkert og visst - "Vi vet ..." sier han, "at når Han blir åpenbart, skal vi bli lik ham, for vi skal se ham som Han er".

Vi skal få "se Gud som han er", - ikke lenger bare se ham som "i et speil, i en gåte", men "se ham ansikt til ansikt". Ikke lenger kjenne ham "stykkevis", men "da skal jeg erkjenne ("skall känna fullkomligt") slik som jeg også fullt ut er kjent" (1Kor 13: 12). Med den samme uforminskede

henrykkelse skal jeg hele tiden få se disse frydefulle fullkomne ting som stråler fram i alt det guddommelige. Bare dette må jo virke en utsigelig frelsesfryd, beundring, kjærlighet og fryd. Hvis mennesker eller engler skulle forsøke å skildre med korte ord hva de forløstes frelsesfryd skulle bestå i - hva kunne da uttrykke dette bedre enn at "De skal se Gud"?

Da skal de først og fremst for evig være fri fra svakhet i troen, utrygghet i samvittigheten, og den følbare anfektelsen som hører med til dette livet; dette vi opplever når vi vandrer i troen, men ikke ser ham, når han også innimellom skjuler seg, og vi ikke opplever noe av hans nåde. Da blir vi her i livet ofte utrygge og skjelver. Spesielt når vi etter nye fall kjenner samvittighetens og lovens anklage og Satans glødende piler. Alt dette skal nå ta slutt. Vi skal "se ham som Han er"; den evige kjærligheten og trofastheten. Men når vi ser hans åsyn skal vi også fylles av den herligste fryd over det fullkomne i all hans guddom, hans umåtelige storhet og majestet, hans evige visdom og makt, hans uendelige kjærlighet, mildhet og skjønnhet. Hvis dronningen av Saba kunne si om Salomos herlighet: "Lykkelige er dine menn, og lykkelige er disse tjenerne dine som alltid står for ditt åsyn og hører din visdom" (1Kong 10: 8), da er sannelig de som for alltid står for Guds åsyn, og ser hans og Lammets herlighet, mer enn lykkelige. Og så har vår Herre Kristus selv uttrykkelig sagt: "Far, jeg vil at også de som du har gitt meg, skal være hos meg der jeg er, og at de kan se min herlighet, den som du har gitt meg" (Joh 17: 24).

Og Johannes sier videre i 1Joh 3: 2 at vi ved dette å ha vårt blikk festet på Gud, også "skal bli lik ham". Dermed vil han si at det å skue Gud (Som Maria ha sitt blikk festet ved "den gode del") skal ha den virkning på oss at vi "blir lik ham". Som om den herlighet som stråler ut fra ham, skulle gi et gjenskinn i oss. Vi vet at huden på Moses ansikt skinte når han hadde vært inne for Herrens åsyn, og talt med ham. Og vi vet at vi også, allerede i vårt daglige liv, når vi ved troen og Ånden får skue Gud, "blir omskapt til det samme bilde fra herlighet til herlighet" (2Kor 3: 18). Men når vi så får se ham ansikt til ansikt, da må hans guddommelige vesen selvsagt i ennå større grad avspeile seg i oss, langt mer fullkomment enn det kan skje her i livet. På hvilken måte dette skal foregå, at vi "blir lik ham", det må vi nok bare overlate til Gud. Men ett er sikkert: Da skal han fullkomment gjenopprette det bildet av seg som han i tidenes morgen skapte mennesket i, og som ble tapt i syndefallet. Paulus sier uttrykkelig: "Slik vi har båret bildet av den jordiske, slik skal vi også bære bildet av den himmelske" (1Kor 15: 49).

Da skal ikke hjertet vårt lenger være som det er nå; bare en uuttømmelig kilde av synder og vondt. Da skal Kristi hellighet og kjærlighet bo i oss. Da skal ikke vår forstand lenger være omsluttet av den falne naturens mørke, men fylt av lys fra Guds eget lys. Da skal ikke uro, anklager og redsel lenger plage vår samvittighet. Den skal få hvile i Guds kjærlighet, og på grunn av den hellighet som da bor i oss. Da skal vi aldri mer synde mot Gud, aldri mer måtte sukke: "det gode jeg vil, gjør jeg ikke. Men det onde jeg ikke vil, det gjør jeg". Nei, da skal vi fullkomment være så gode og hellige som vi så gjerne ville, - og nå langt mer enn vi kunne ønske oss her i livet. Da skal ikke vårt legeme lenger være tynget av farlige begjær, eller med sykdom og svakheter, men alltid være rent og skjønt, friskt og sterkt. For nå skal det være "likedannet med Kristi herlighetslegeme". Herren sier uttrykkelig: "Da

skal de rettferdige stråle som solen i deres Fars rike" (Mat 13: 43). Vi skal "bli lik ham" når det fullstendig fullkomne hos Gud gjenspeiler seg i vår sjel og legeme, og fullkomment regjerer over oss. Da har vi på nytt alle de egenskaper som tilhørte Guds billede, slik bare Gud alene kan skape oss. Og i stedet for all den uro, pine og smerte som kjødets begjær førte med seg, skal det nå være en uuttømmelig kilde av hellige og rene tanker, som aldri grumses til, i hjertet vårt. Alt dette, og mye, mye mer, hører med i dette at vi skal bli lik Den Hellige og Sanne Gud.

Men Skriften taler spesielt om at vi skal være lik Gud i kjærlighet (Mat 5: 44-48, 1Joh 4: 7, 8). For kjærligheten er en så vesentlig egenskap hos Gud at Johannes sier at "Gud er kjærlighet". Skal vi så til sist bli lik Gud i kjærlighet, da må vel en vesentlig del av alle frelstes fryd være det som er det største for den sanne kjærlighet; dette å se hele den skaren av frelste sjeler som får oppleve og nyte den samme ære, samme frelse og fred som vi. Paulus taler også spesielt om at når vår prøvelses tid tar slutt, når profetering og tungetale opphører, så skal kjærligheten aldri "falle bort". Og denne kjærlighetens fryd over å se så mange frelste, har Guds barn en forsmak på her på jord når de ser Guds nåde omvende og innta sjeler. Tenk så hvordan det blir når vi i Guds paradis skal få se den utallige skaren av mennesker som nå er framme. Her på jorden har de alle kjempet mot synd, i farer og motstand. Nå står de frelste og trygge i Guds herlighet. Og tenk hvordan denne frelsesfryd i kjærlighet bølgger fram og tilbake mellom dem alle!

Ja, sagt ennå en gang: Tenk når alle Guds barn, som har vært spredd rundt i de fire himmelretninger i denne verden, så er samlet i sin Fars rike. Alle har i det vesentligste vært gjennom det samme. De har sett sin synd. De har sett Guds store barmhjertighet, tålmodighet og trofasthet. Med nye og fullkomne, himmelske sjelskvaliteter skal vi da frydefullt minnes alle de bevis på Guds hjelp og langmodighet, som vi opplevde her på jord. Og nå skal vi få se selve sammenhengen i alt det vi opplevde her. Selvsagt vil alt dette fylle våre hjerter med en usigelig frelsesfryd. Skriften forteller oss at da skal det ikke bare bli en stille lovprisning over Guds nåde. Nei, vi skal rope med høy røst: "Frelsen tilhører vår Gud, han som sitter på tronen, og Lammet" (Åp 7: 10). I dypeste forstand skal vi da erkjenne det den 126. Salme sier: "Da Herren lot Sions fanger vende tilbake, var vi som drømmende. Da fyltes vår munn med latter, vår tunge med jubel".

Da vet vi at vår jordiske vandring er lagt bak oss. Nå nyter vi Guds evige frelse, og da bryter vi ut i jubel: Er dette den arven som kostet Jesus Kristus hans blod! Å, velsignede løsepenge - velsignede kjærlighet! Dette er jo troens endelige mål! Dette er den herlighet Skriften talte om! Dette er jo slutten på all min sorg, mine ydmykelser, mine bønner og kamp! Ja, da var i sannhet problemene små - mot å skulle få motta alt dette! "døden skal ikke være mer, heller ikke sorg, eller gråt, eller smerte skal være mer; for de første ting er blitt borte".

Fra slike ord i Skriften om arven vår hos Gud, vil vi nok kunne få en viss forestilling om dette. Men skildringen og slik vi forestiller oss det, vil jo på ingen måte svare til virkeligheten. Tenk bare på disse to forholdene; hvis du tror at Gud er både kjærligheten og allmakten i den grad disse to egenskaper i

sin fullkommenhet lover! Allerede her på denne jord, som på grunn av synden er forbannet, kan jeg oppleve å få se noe av Guds kjærlighet og makt. Og bare dette overbeviser meg jo om at en umåtelig stor herlighet venter dem som elsker ham. Men selv ville jeg likevel ikke våget å si for mye om dette, om ikke Gud selv i sitt ord hadde lovet oss det. Så vil vi se nærmere på det teksten vår fortsetter med. Paulus sier ikke bare at vi er "Guds barn" og "arvinger", men føyer ennå mer til:

og Kristi medarvinger. Tenk for noen ord! Denne tilføyelsen går jo ennå lenger i å skildre hvor ærefull arven vår er. Her får jeg se dypere inn i hvor mye disse ordene "Guds arvinger" betyr. Tenk, vi skal være Kristi, den evige Sønnens, medarvinger! Da må det jo være en uendelig stor og ærefull arv! Og da merker jeg alvoret og den fullkomne meningen i ordene "Guds barn"; at vi er det i dypeste forstand. Vi er den enbårne Sønnens brødre. Hans Far er vår Far, og hans Gud er vår Gud (Joh 20: 17). Men finnes det noe menneskes tanke som kan fatte hva den enbårne Sønnens arv innebærer? Hvis vi bare sto stille og tenkte grundig over hva som blir sagt her, så ville vi bli stående i undring, og bekjenne at vi nær sagt ikke tror noe som helst av dette.

Her tales det altså om den enbårne, ærefulle Sønnen, som har vunnet og inntatt riket. Og så skal vi være hans medarvinger! Da er jo ikke bare denne arven vår uendelig stor, men den må jo også være i den aller sikreste forvaring. For den enbårne Sønnen kan jo aldri miste arven sin. Der er andre vi leser om i Skriften, som kalles Guds sønner. De har falt og mistet arven sin, som Adam og de falne englene. Men Faderens enbårne Sønn har bestått prøven. Han har vunnet riket, og kan aldri miste det. Derfor kan heller ikke de som er forenet med ham, tape arven. Det kan de være aldeles trygg og viss på, bare gjennom at de er forenet med ham. Men vi har også en ugjenkallelig festekontrakt på arven, et testamente som aldri kan endres mer etter at det er "stadfestet", ikke bare med hans ed (Heb 6: 17), men også med "hans død som opprettet testamentet" (Heb 9: 15-17). Kristus har selv dødd for å oppnå arven og besegle testamentet, og er i tillegg selv den egentlige "arvingen" til riket (Heb 1: 2, Mat 21: 38), "den førstefødte blant mange brødre" (Rom 8: 29). Og hvis vi nå er hans "medarvinger", da har vi den sikreste garanti for vår arv, i ham. Likevel har Herren i tillegg gitt oss et pant, eller "håndpenger" på arven: Den Hellige Ånd i hjertet. Den kalles jo uttrykkelig "pantet på vår arv" (Ef 1: 14). Så langt når det gjelder hvor trygge vi kan være på arven vår.

Men akkurat arvens omfang og herlighet, hva det er vi skal arve sammen med Kristus, kan vi ikke si så mye om her i livet. Vi har hans eget ord på at: "Den herlighet som du gav meg, har jeg gitt dem". Selv sier han også at vi skal få bo i de samme herlige boliger som han selv: "Far, jeg vil at også de som du har gitt meg, skal være hos meg der jeg er". Ja, han sier ennå mer: "Den som seirer, ham vil jeg gi å sitte med meg på min trone" (Åp 3: 21). Og skriften sier at vi skal regjere med ham, at han har "gjort oss til konger og prester for sin Gud og Far" osv. Men vi må bekjenne at alt dette blander oss. Det er altfor herlig til at vi kan fatte det. I tillegg ser vi nå alt sammen bare stykkevis, slik Paulus skildrer det i 1Kor 13. Det er først "når Kristus, som er vårt liv, åpenbares, da skal også vi bli åpenbart sammen med ham i herlighet" (Kol 3: 4). Og først da skal vi fatte selve innholdet i denne dype hemmeligheten. Men underveis er bare disse ordene: "Kristi medarvinger" en kilde til de største

forventninger om en usigelig herlighet. Måtte bare Gud få holde oss fast i sin nåde og sannhet, helt til vi får motta det som er lovet!

Det er riktig nok "en arv som er uforgjengelig, uten flekker og uvisnelig", og "som er oppbevart i himmelen for dere". Men Herren sier likevel til oss: "Hold fast på det du har, så ingen skal ta kronen din!" "Vær tro inntil døden, og jeg skal gi deg livets krone", og "den som seirer, ham vil jeg gi å sitte med meg på min trone, slik jeg også har seiret og satt meg med min far på hans trone". Så lenge vi er på denne jord står vi altså ennå på en virkelig prøve. En prøve som først og fremst går ut på dette: At vi i alle prøvelser og kamper fortsatt kan få nåde til å bli i vårt samfunn med Kristus; forenet med ham. For det som er sikkert, er at bare "i ham er liv", og "den som har Sønnen, har livet". Bare vi lever forenet med ham, så har vi alltid det evige liv i vente. Men da er der étt hovedtrekk som kjennetegner oss, på samme måte som det også var hovedtrekket hos ham selv. Og dette er det Paulus nå tilføyer:

så sant vi lider med ham. Dette er banen hvor løpet foregår, fram til målet: Herligheten. Arveretten har vi nok utelukkende gjennom barneretten. Og den er rettmessig nok sikret gjennom Kristi lidelse. Men "løpsbanen" fram til vi mottar arven, er at "vi lider med ham". Dette som apostelen tilføyer her har den aller største betydning. Det er et karakteristisk kjennetegn på de sanne arvingene, de ekte barnene (Heb 12: 8). Det skal vekke og skille ut fra Guds rette barneflokk; de som går i en falsk innbilning om at de eier arven, men likevel ikke er Kristi etterfølgere. Men disse ordene er også til trøst for dem som lider med ham, men ofte er i så harde lidelser at de fristes til å gi opp. La oss da ta disse ordene grundig inn over oss: "så sant vi lider med ham"! Apostelen forteller oss her at selv i lidelsene skal vi ha samfunn og del i Kristus, som gikk gjennom lidelse til herlighet. Her hersker en så konkret Guds ordning, at lidelse går forut for herligheten, at selv Kristus, som vår foregangsmann i alle ting, har gått denne veien, og uttrykkelig forklart oss at vi skal følge etter ham i dette.

Han sier: "Hvis noen vil komme etter meg, da må han fornekte seg selv og daglig ta opp sitt kors og følge meg" (Luk 9: 23). Vi må se på Kristi lidelser fra to sider. Først og fremst led han som forsoner for våre synder. Dernest var lidelsene hans vei til herlighet. Når det gjelder hans soningslidelse, så var han helt alene om det: "Pressekaret (vinpressen) har jeg tråkket, jeg alene, og av folkene var det ingen med meg". Helt alene tilfredsstilte han den guddommelige rettferdighetens krav. Alene fortjente han i vårt sted rettferdighetens lønn; den evige arven. Sett fra den siden var han vårt eksempel og veiviser. På det området må vi "følge i hans fotspor", og være lik ham. Skriften lærer oss uttrykkelig, også om ham, at han måtte kjempe og seire for å bli opphøyet, og at han i dette skulle være et forbilde og mønster. Selv sier han f. eks.: "Den som seirer, ham vil jeg gi å sitte med meg på min trone, slik jeg også har seiret og satt meg med min Far på hans trone" (Åp 3: 21). Med samme hensikt formaner vi også i Heb 12: 2 til å "se på Jesus, troens opphavsmann og fullender. På grunn av den gleden som var lagt foran ham, utholdt han korset, aktet ikke på skammen, og har nå satt seg ved høyre side av Guds trone". Lidelsen er altså en del av den arven som Kristi medarbeidere her på jord har sammen med den "førstefødte". For alle arvingene går veien til arven gjennom lidelse, for mange går den gjennom "stor og lidelsesfull kamp".

Men her bør vi legge nøye merke til at apostelen sier ikke bare: "så sant vi lider", men "så sant vi lider med ham". For det er ikke alle lidelser vi kommer opp i, som dermed er tegn på at vi er Kristi medarvinger - "den ugudelige har mange plager", og alt som lever på jorden lider. Men her tales det bare om de lidelser vi opplever på grunn av vårt samfunn med Kristus, på grunn av at vi følger etter ham. Og da ikke bare verdens fiendskap og avsky, men også all den anføttelse synden, kjødet og Satan fører over oss, som nettopp er en følge av at vi er forenet med Kristus. Sluttelig har vi den lidelse Faderen bruker for å oppdra oss, og som alltid vil kjennetegne hans ekte barn. Først og fremst er det en uomtvistelig tale i Ordet, om at "alle som vil leve gudfryktig i Kristus Jesus, blir forfulgt" (2Tim 3: 12). Og Kristus sier uttrykkelig: "Har de forfulgt meg, skal de også forfølge dere". Så har vi dem som vil være en kristen, som lever på at de har troen og håpet om evig liv. Men deres kristendom hindrer dem ikke i samtidig å stå på god fot med verden, være aktet og elsket av menneskene. I dette ligger det et uhyggelig og helt konkret tegn på hva slags kristendom dette er. Et tegn på at de ikke er sanne og trofaste Kristi etterfølgere. Herren har selv sagt det (Joh 15: 20, Mat 10: 25, 34, 39).

I dette å lide med Kristus, har vi også all den lidelse som synden og Satan fører over oss, som kort nevnt ovenfor. Disse lidelsene rammer oss bare fordi vi er blitt forenet med Kristus. Kristus bar verdens synd, med angst og nød, så han kjempet, bad og svettet i Getsemane. På samme måte vil alle de som har Kristi Ånd, også være redd for synden i dem, og kjempe og be mot den. På samme måte som Kristus ble fristet og anfektet av djevelen, slik vil også alle som tror bli forfulgt av den samme fienden, med fristelser og glødende piler. Vel er der noen som vil være kristne, men deres kristendom er av en slik art at synden plager dem ikke. Djevelen frister og anfeker dem ikke. De er tvert imot alltid sterke, modige og tilfreds. Men i alt dette har de konkrete bevis på at deres tro og kristendom er falsk. Alle Guds barns erfaring stadfester dette.

Til slutt vil vi nevne det Jesu selv sier, om at de ekte grenene blir rensset. De får ikke lov å vokse fritt og uforstyrret på samme måte som de grenene som til sist bare vil bli brent opp. Og apostelen sier: "Hvis dere er uten tuktt, da er dere uekte barn og ikke sønner". Og videre: "Når vi blir dømt, tuktes vi av Herren, slik at vi ikke skal bli fordømt sammen med verden". Men, som nevnt ovenfor, må denne tukten og dette at Herren refser oss, skilles klart fra slike samvittighetskvaler og straffedommer som også de ugudelige plages med.

Dette å lide med Kristus kan vi aldri skjelve klart hvis vi ikke først holder klart for oss at den personen det gjelder må være et Guds barn, slik det er skildret tidligere under dette kapitlet. Dvs. en sjel som er dødd fra loven og nå lever i Kristus (v. 1 og 2), som lever etter Ånden (v. 5), ikke lever og vandrer etter kjødet, men etter Ånden (v. 4, 13), ja, blir ledet av Guds Ånd, barnekårets Ånd, og i denne ånd roper: Abba, Far! (v. 14, 15). En slik sjel oppdager at han har fått en hel masse nye lidelser. Det gjelder såvel ondskaper som bor i ham selv, som det som møter ham fra djevelen og verden. Lidelser som han tidligere ikke kjente til. Alle slike lidelser har han altså bare fordi Kristus nå bor i ham. Og da

er jo alt dette sikre tegn på at han er en av Kristi medarvinger, som nå oppdras for den arven som venter ham.

Hvis du ikke vil ha slike lidelser med Kristus, da må du heller ikke prøve å innbille deg at du en gang skal arve herligheten sammen med ham. Der er mange som vil være kristne og til sist bli medarvinger med Kristus. Men de vil ikke lide noe sammen med ham her i livet. Tvert imot tåler de ikke det minste støt, et hardt ord eller et vondt rykte, før de enten klager og skriker om sine plager, eller "justerer" sin kristendom, så de kan gjenvinne verdens gunst. På samme måte vil de likevel ha del i alt det lyse og herlige som evangeliet forkynner. Men noe avhold, noen dødelse av kjødet vil de ikke høre snakk om. En oppriktig sjel som har den nye fødselens kraft i hjertet sitt, kan også plages av mye vondt. Alle Guds barn må erkjenne svakhet og fall. Men disse vil likevel inderlig sørge over ondskapen i hjertet, sine fall og sin vantro. Hvis dette ikke skjer, men de tvert imot lager seg en makeligere vei, forsvarer sin verdslighet og et liv som styres av kjødets lyst, da er dette et helt konkret sørgelig tegn, som nevnt ovenfor. Da vil de bli bedratt i sitt håp om en himmelsk herlighet.

Luther sier: "Da vil Kristus på den siste dag ikke erklære deg for sin bror og medarving. Isteden vil han spørre deg: Hvor har du din tornekrone? Hvor har du korset, naglene og piskan? Han vil spørre deg om du har vært en forargelse for hele verden, slik han og alle hans lemmer fra tidenes morgen har vært. Hvis du da ikke kan bevise at du har det slik, så vil han ikke kunne kalle deg for bror og medarving". Kort sagt: Vi må alle lide med Kristus, hvis vi skal bli med ham til herligheten. Dette er det første vi bør lære her.

Dernest har kristne her en stor trøst i sin lidelse. Lidelsen er jo ikke tegn på at noe er galt. Det er ikke slik at Gud ikke kan være deres rette og omsorgsfulle Far, når de må ha så mye lidelse her i livet. Ellers kunne vi fristes til å stusse over dette at når vi er begynt å tro vi har så stor en nåde hos Gud, tror vi er hans barn og Kristi brødre og medarvinger, - likevel ikke kan nyte noe av alle disse goder. Men tvert imot være plaget mer enn andre mennesker. Har strid i det ytre, og engstelse inni oss. Samtidig ser vi andre mennesker er langt mer lykkelige og fri for plager. Asaf klager i Sal 73: "Nær hadde mine føtter snublet, på lite nær var mine trinn glidd ut. For jeg ble harm over de hovmodige, da jeg så at det gikk de ugudelige vel. For de er fri for lidelser inntil sin død, og kroppen deres er velnært. De har ikke menneskers møyne og er fri for menneskers plager. Men jeg ble plaget hele dagen, hver morgen kom til meg med tukt". For at vi ikke helt skal falle ut av troen gjennom slike fristelser, er det om å gjøre at vi søker samme vei til lys i problemene som Asaf. Han fortsetter: "Jeg tenkte etter for å forstå dette. Det var en plage i mine øyne - inntil jeg gikk inn i Guds helligdommer og gav akt på hvordan det går dem til slutt" - (hvordan det går både de ugudelige og rettferdige til slutt).

Om de førstnevnte sier han: "Ja, på glatte steder setter du dem. Du lot dem falle, så de gikk til grunne. De gikk under og tok ende med forferdelse". "Men jeg blir alltid hos deg" - fordi "du har grepet min høyre hånd. Du leder meg ved ditt råd, og deretter tar du meg opp i herlighet". Dette er

noe apostelen også vil lære oss her. Han vil føre oss inn i "Guds helligdommer" (sv. in i Guds helige rådslut). Han vil åpne vårt åndelige syn, så vi kan sette pris på den nåde og herlighet som ligger skjult i tukten og lidelsene vi opplever her i livet sammen med Kristus. Og at bare evig fordømmelse ligger og venter de som velger et kort livs lyst i synden. Det samme ville Kristus lære oss gjennom fortellingen om den rike mann og Lasarus (Luk 16: 25).

Vær da forstandig, og la deg ikke bedra! Er du blitt et Guds barn? Er du blitt et slikt menneske som ikke lenger finner noen ro i synden og verden? Som heller ikke kan finne ro og trøst i din egen religiøsitet, men alltid må søke din fred i Kristus, i det han har gjort, og i hans nåde? Så skal du vite at alle lidelser som da måtte møte deg, i det ytre og ditt indre, om det er aldri så underlig, bare er enda et tegn på at du er Guds barn som nå oppdras for himmelen. Glem aldri de ordene vi alt har minnet om: "Hvis dere er uten tukt, da er dere uekte barn og ikke sønner", "Når dere må holde ut tukt, så er det Gud som behandler dere som sønner". Selv sier han at "alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg". Og jo herligere han vil gjøre et barn, jo sterkere går han inn i oppdragelsen av dette barnet. Det er nettopp den tukten som gjør at vi aldri får ro i våre synder. Har du erfart dette? At etter at du kom til tro og ble forenet med Gud, så har du aldri mer ro i ditt forderv? Nå oppdager du den ene synden verre enn den andre. Da skal du vite at dette bare er en følge av at Den Hellige Ånds lys og tukt stadig vokser.

Du kjenner den ene fristelsen etter den andre plager deg. Og det verste er at du må erkjenne at selv fristelsen er en synd og et lovbrudd. Derfor frykter du for Guds vrede, og at han skal gi deg helt opp. Da er det en stor kunst å kunne se på dette som at du lider med Kristus, for du ser bare på det som synd og ugudelighet. Men la deg nå ikke føre vill! At det er synd i fristelsene dine, kan jo ikke bortforklares. Men hvis denne synden engster og bedrøver deg, da må den jo være noe av din lidelse. Hvis du tvert imot kunne trives i synden, da kan du ikke kalle det lidelse. Og da hverken gråter eller engstes du over den. Apostelen Jakob ser slik på våre fristelser: "Salig er den mann som holder ut i fristelse. For når han har bestått prøven, skal han få livets krone" (Jak 1: 12). Og hva er det han mener med "fristelse"? Det forklarer han straks med tilføyelsen: "Hver og en blir fristet når han blir dratt bort og lokket av sitt eget begjær". Om slike fristelser er det altså han sier dette: "Salig er den mann som holder ut i fristelse".

Det er Ånden som bor i deg, som nå virker at du lider i synd og fristelser. Og dette vitner om at nå tuktes og oppdras du fram mot et annet liv enn dette. Det samme gjelder hvis du opplever det som om du aldri mer får ha noen jordisk lykke og glede uforstyrret. Du opplever det som at du, uansett hva du foretar deg, alltid må lide. Bare du merker at alt dette mer og mer vender blikket ditt mot den evige gleden. Ja, da skal du vite at alt dette er tegn på Guds omsorg for din sjel. En oppdragelse fram mot en bedre verden enn denne. Gjennom alt det du lider blir ditt gamle menneske stadig mer utmattet og drept. Din tro blir stadig mer rensset, du må mer og mer inn i Ordet og bønn, og lengselen etter frelsens hjemreise blir sterkere og sterkere. Det er dette Gud har som mål, han som alltid har vår evige velferd for øye. Vår lidelse er altså et resultat av hans faderlige kjærlighet, og har som mål at vi skal bli mer og mer lik hans Sønnens bilde.

for at vi også skal bli herliggjort sammen med ham. Et annet sted sier Paulus: "Dette er et troverdig ord: For dersom vi døde med ham, skal vi også leve med ham" (2Tim 2: 11). Her sier han altså at hvis vi lider med ham, så skal vi også "bli herliggjort sammen med ham". Dette er jo en usigelig trøst for alle de som lider med Kristus. Her i livet har de altså hatt den store ære at de har fått "lide med ham" - og frelst i himmelen skal deres ære bli så stor at de skal "bli herliggjort sammen med ham". De skal ikke bare oppleve lidelsen sammen med ham, her i livet. I evigheten skal de også følge ham i opphøyelsen. Her i livet har de hatt de samme fiendene som han, samme kampene som ham. Men de skal også få del med ham i seieren og herligheten. I alle forhold skal de få være hans "medarvinger".

Men hvis alt dette er sant: Du er virkelig Guds barn. Du er Kristi bror og medarving, og til sist skal du være sammen med ham om den evige herligheten. La da gjerne verden få ha sin glans, sin rikdom og ære! Selv på sitt aller høyeste er de jo alle sammen til slutt bare djevelens barn og medarvinger til den evige fordømmelsen (Joh 8: 44, Mat 25: 41). Ja, la hele den tiden du måtte ha igjen på denne jord bare være en forberedelse til det herlige livet du en gang skal få lov å gå inn til. Og om du da skal lide ganske mye her på jorden, sammen med Kristus, så tenk ikke for mye på dette, når du er på vei til å motta så stor en herlighet. Når vi en gang når så langt at vi opplever hva denne herligheten vil si, vil vi nok helt sikkert anse all denne jordens lidelser for småtteri. Og, om nødvendig, gjerne ennå gå tusen år på jorden i de bitreste martyrlidelser, når vi får ha denne herlighetens krone i vente. Det er dette Paulus ser for seg, når han nå kommer med denne tilføyelsen: